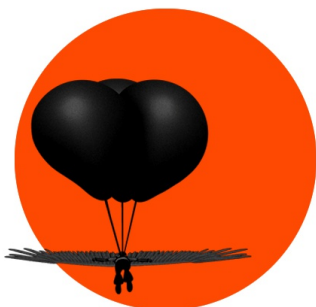

Čtěte a dobře se bavte!

jiri macoun

©Jiří Macoun, 2022

Jiří Macoun, České Budějovice, 2022, 2. (upravené) vydání

ISBN 978-80-908118-1-2

EXPERIMENT MAX

Jiří Macoun

jiří macoun

Nic není tak dokonalé, abychom to nemohli vylepšit.

Maxmilián Brož, žák 8. B základní školy

jiří macoun

Andílek

Nad třešňovým sadem zašumělo mohutné ptačí hejno.

„Špačci!“ vykřikl Daniel a vyplašeně ukázal rukou k nebi. Věděl dobře, jak rychle dovedou pořouchlí ptáci se sladkými plody skoncovat. „Všechno nám sežerou,“ zabědoval posmutněle.

Veronika zkrabatila čelo. Bohatou úrodu nemínila přenechat kropenatým nájezdníkům bez odporu. Otočila se na patě k Maxovi.

„Vymysli něco,“ vybídla spolužáka fyzika, který pozoruhodnými nápady většinou přímo sršel.

„Co chceš vymýšlet?“ ozval se Kroupa místo badatele. „Řeknu tátovi a ten ty štěbetáky postřílí z brokovnice.“

„Neobešli bychom se bez násilí?“ ohradila se Veronika příkře proti krvelačnému záměru myslivcova syna.

„Škodná se musí hubit, jinak napáchá nepředstavitelné ztráty,“ trval Kroupa na svém.

Max mezitím přemýšlel.

„Postavíme strašáka,“ navrhl po chvíli. Badatel mínil zachránit třešně i ptáky zároveň.

„Strašáků se špačci už dávno nebojí,“ upozornil Daniel Maxe a mávl malomyslně rukou.

„Ze sokolů nebo jestřábů mají bobky pořád,“ nenechal se Maxmilián zviklat kamarádovým odporem a upřel zrak na Veroniku.

„Vy máte husí farmu!“ vyhrkl.

Verča zděšeně vyvalila oči. Nechápala, proč se badatel najednou vyptává na domácí drůbež, když vede řeči o predátorech.

„Jejich husy nejsou dravé...,“ upozornil Maxe zmatený Daniel.

„Nepotřebuji husy, chci jejich brka,“ vysvětlil Max první část svého plánu.

„K čemu?“ vyzvídal Daniel pohotově.

„Vyrobíme dravčí napodobeniny. To špačci neskousnou,“ objasnil Max svůj záměr.

Veronika nikdy s ničím neotálela.

„Jdeme! - Rychle!“ pobídla kluky k akci a vykročila směrem k rybníčku za Loučejí, kde její otec choval kačeny. V trávě se tam válely bez užítku celé hromady per.

Max s Danielem a Veronikou na farmě pečlivě posbírali vhodná husí brka. V Maxově kůlně, která byla zároveň dílnou, studovnou i vědeckou laboratoří, je pak chvatně napíchali do ostrouhaných bločků pěnového polystyrénu. Nedokonalá plašítka připomínala dravé ptáky nejvíc mohutnými zobáky vyřezanými z kusu dřeva.

Fyzik strašáky zavěsil provázky na bidla. Tyče pak vysunul nad koruny třešní. Opeřené kousky bělostné lehké hmoty se ve větru prudce komíhaly. Špaččí hejno rozpačitě zakroužilo nad sadem. Po dvou průzkumných zatáčkách se ptáci raději vydali nad druhý konec vesnice, kde se zjevně cítili bezpečněji.

„Ušetřili jsme za broky,“ pronesla Veronika potěšeně.

„Ale neužili jsme si žádnou zábavu,“ ohradil se Kroupa.

Max si střelce nevsímal. „Sehnala bys mi hodně peří?“ zeptal se Veroniky prosebně.

„K čemu ti budou?“

„Na pokusy,“ odpověděl Max a v prstech zároveň kroutil a ohýbal husí brk.

„Jaký pokusy?“ vyzvídal Daniel.

„Aeronautické...,“ prozradil fyzik Max nesměle. „Koukám, že ptačí peří je úžasný materiál. Pružný, pevný a lehký.“

„Přinesu ti per, kolik budeš chtít. Zachránil jsi třešně i špačky,“ slíbila Veronika Maxmiliánovi podporu.

Každé následující prázdninové dopoledne donesla dívka do kůlny svazek husích brk, někdy i dva. Nikomu neprozradila, do čeho se Max ve své budouce pustil.

Konstruktér ze své dílny téměř nevycházel. Bylo zřejmé, že se zahloubal do práce a nestará se o nic jiného. Daniel přemáhal muka zvědavosti týden, než se odvážil zaklepat na dveře badatelovy kůlny a vstoupit dovnitř.

Maxmilián seděl za pracovním stolem a skláněl se nad obrovitým křídlem spleným z husích per. Ani hlavu nepozvedl.

„Vyrábíš kondora?“ zeptal se vyjeveně Daniel.

„Ne,“ zabručel Max.

„Nebo anděla?“ pokusil se Daniel hádat. Nic většího si ve vzduchu představit nedovedl.

„Přihořívá,“ ušklíbl se konstruktér potutelně.

„Špačci se bojí andělů?“

„Na špačky kašlu,“ odsekl Max hrubě.

„Tak proč se hmoždíš s těmi perutěmi?“

„Nechci, aby se povětrím proháněli jen ptáci,“ odpověděl Maxmilián.

„Ty ses zbláznil!“ polekaně vykřikl Daniel. „Člověk nikdy nemůže létat. Rozbiješ si rypák!“

„Dám si pozor.“

„Jsi blázen!“ vykřikl Daniel.

Z představy, že by on sám osobně létal vzduchem nad vesnicí na Maxmiliánových křídlech, se mu udělalo nevolno. S perutěmi z husích brk nechtěl mít nic společného. Otočil se a práskl za sebou dveřmi od kůlny.

Max na svém nejnovějším vynálezu pracoval usilovně následujících čtrnáct dní. Teprve poté mohl perutě vyzkoušet na volném prostranství. Vynesl obě křídla na zahradu. Okamžitě vzbudil nebývalý zájem.

Přiběhli Daniel, Vejsada a Kroupa. Za chvíli přijela na kole i Veronika s mladším bráchou a kamarádkou Kateřinou.

„Jsou nádherná,“ nadšeně vykřikla Veronika a zlehka hladila Maxovy perutě. „Půjčíš mi je taky?“

„Napřed je musím důkladně vyzkoušet,“ prohlásil Max rozvázně.

„K čemu je tady ta váha?“ vyzvídala Kateřina. Na betonové dlaždici v trávě měl experimentátor položenou obyčejnou osobní váhu.

„Napřed zjistím, jaký vztlak jsem schopen pomocí křídel vyvinout,“ odpověděl Max a zamířil k váze. Vypadal jako hodně neohrabaný tučňák. Vyrobená křídla, na rozdíl od ptačích křídel, nešla složit.

Max se postavil na váhu a nesměle začal mávat perutěmi.

Kroupa poklekl do trávy před vzduchoplavce a dychtivě hleděl na čísla, která se objevovala na ukazateli hmotnosti. Maxmilián přidal na síle a rychlosti. „Pchááá,“ radoval se zlomyslně Kroupa. „Víc než deset kilo z těch svých křídel nevytáhneš!“

„Deset kilo je dobrý výsledek,“ pochválil se Max sebevdomě.

„Vážíš nejmíň padesát pět kilo. Nikdy se od země neodlepíš,“ škodolibě pronesl Vejsada.

„Nechte Maxe na pokoji!“ pustila se do posměváčků Veronika. „Kdybyste raději poradili jak se do vzduchu dostat!“

Max se zahleděl Vejsadovi do očí a řekl: „Jsem si vědom toho, že člověk není vybaven k letu dostatečnou silou svalů a má příliš těžké tělo. Může ovšem spojovat aerodynamické a aerostatické principy letu.“

„Jaký principy?“ podivil se Kroupa za Vejsadu nahlas. Významu odborných výrazů použitých Maxem příliš nerozuměl. Popravdě neměl vůbec žádné ponětí, o čem vlastně fyzik mluví.

„Chybějící výkon svalů nahradím vznosnou silou malého balónu,“ odpověděl badatel.

„Balónu?“ opakoval Kroupa s nepřítis chápavým výrazem ve tváři.

„Ano,“ pravil Maxmilián. „Balónek o průměru pouhých čtyř metrů naplněný héliem má vznosnou sílu asi 33 kilogramů. Pak stačí jen mávnout a člověk se vznese k oblakům.“

„Kde seženeš hélium?“ dotázal se Vejsada věčně.

„Použiju vodík...,“ odpověděl Max. „Ten unese ještě větší zátěž.“

„Stejně nikam nedoletíš,“ posteskl si mrzutě Vejsada.

„Přízemní škarohlíde!“ vyprskla Veronika na Vejsadu. „Lidé musí konečně odhalit tajemství ptačího letu. Stíhačky jsou k ničemu.“

Maxmilián se na Veroniku velice přívětivě pousmál. Nečekal, že pro

své vzduchoplavecké záměry získá v dívce, jinak spíše nakloněné uměleckým dovednostem, takového rozhodného spojení.

„Náš Michael ti pomůže taky,“ pravila Veronika a velitelsky upřela zrak na svého devítiletého sourozence. Bráška kývl hlavou na znamení souhlasu. Byl mladší. Musel poslouchat.

„První zkoušky provedeme za naprostého bezvětří. Teď v létě panují nejpříhodnější podmínky okolo páté hodiny ráno,“ předestřel Max Veronice své plány.

Povětrí před východem slunce, jak fyzik správně předpověděl, bylo skutečně naprosto klidné. Max vynesl z kůlny křídla. Potom se za pomoci Veroniky navlékl do postroje, ke kterému připoutali trojici balónů naplněných nosným plynem.

„Proč jsou tři?“ vyptával se malý Michael.

„Kdyby z jednoho začal ucházet plyn, tak závada postihne jen třetinu nosné soustavy,“ vysvětlil Max klukovi a uchopil madla v křídlech. Badašel popošel na okraj louky, která se pozvolna svažovala k potoku. Veronika napětím svírala obě pěsti. Maxmilián roztáhl paže a rozběhl se dolů strání. Pokusil se mávnout perutěmi a nadskočit.

Popoletěl jen asi tři metry.

„Zkus to znova,“ povzbuzovala Veronika letce.

Max bezúspěšně pobíhal po louce půl hodiny. Pak mu došly síly.

„Varovali jsme tě,“ popíchl neúspěšného vzduchoplavce Vejsada. „Člověk nikdy vlastní silou létat nemůže.“

„Může!“ zajíkávě vykřikl Max. „Jenom jsem špatně vypočetl vznosnou sílu nadlehčovacích balónů.“

Vejsada zůstal překvapeně stát. Tak rozlíceného spolužáka snad ještě nikdy neviděl.

„Poletíš ty,“ přikázal Maxmilián Michaelovi.

„Já?“ vyplašil se Veroničín bráška.

„Jsi podstatně lehčí.“

„Já s tímhle létat neumím...“ přiznal se Michael.

„Naučíš se,“ ubezpečil Max klučíka a pohledem naznačil Veronice, aby mu pomohla sejmout křídla.

„Jak přistanu?“ vyptával se Michael stísněně.

„Přestaneš mávat křídly a začneš klesat,“ objasnil Max Michaelovi stručně zásady letu s balóny a perutěmi.

„To stačí?“ podivil se Míša nedůvěřivě.

„Jo,“ potvrdil Max letci. „Balóny tě budou jen nadnášet.“ Max nasoukal Michaela do postroje, ke kterému připnul vznosné balóny. Pak mu pomohl správně uchopit křídla.

„Připraven?“ zeptal se.

„Kam mám letět?“

„Jestli se vzneseš, tak vystoupej jenom pár metrů a hned přistaň! - Let rovně!“ obdržel nedobrovolný vzduchoplavec od Maxmiliána přesné pokyny k prvnímu zkušebnímu letu.

„Buď opatrný,“ vybídla Veronika bratříčka k obezřetnosti. Právě vyšlo slunce a růžovozlatě ozářilo Míšova křídla. Kdyby se nad Michaelem nevznášely balóny, vypadal by jako poněkud vyplašený andílek chystající se k návratu do nebe.

„Startuj,“ vydal Maxmilián pokyn.

Michael se opřel křídly do vzduchu. Nepocítil žádnou změnu. Pořád stál na zemi. Mírně se rozběhl a snažil se využít veškerou sílu, kterou měl v pažích.

„Mávej! Mávej!“ povzbuzoval Max zkušebního pilota. Michael plácal křídly ze všech sil, ale pořád běžel po zemi. Najednou šlápl pravou nohou do prázdna. Setrvačností ještě udělal krok druhou nohou, ale trávy se ani nedotkl. Vznesl se nad louku.

„Letí!!“ zapištěla Veronika nadšeně.

Max se spokojeně usmíval. Jeho plány se začaly dařit.

Kroupa s Vejsadou sledovali Míšu ve vzduchu s otevřenými ústy. Michael mával křídly a pomalinku stoupal vzhůru. Ani se nenadál a byl pět metrů vysoko. Dostal strach.

„Přistaň! Sestup dolů!“ zakřičel Max zezdola.

Míša poslušně přestal pohybovat křídly. Vzestupný směr letu se změnil v mírné klesání, ale dva metry nad zemí se do balónů i Míši opřel lehký vánek a rychlostí pomalé chůze unášel vzduchoplavce nad loukou.

„Tak přistaň!“ přikázala bratříčkovi Veronika.

„Nejde to,“ zoufale zakňoural Michael z výšky. Nohy k zemi nedokázal natáhnout.

„Nekoukejte a stáhněte ho dolů!“ zakřičela Veronika na kluky, kteří bezradně stáli na mezi.

První se vzpamatoval Maxmilián. Pokusil se Michaela doběhnout a ve výskoku chytit za nohavici. Fyzikovi se nepodařilo vyskočit dostatečně vysoko.

Michael křídly vůbec nehýbal, a přesto velmi zvolna stoupal vzhůru.

„Proč letí nahoru?“ zakřičela Veronika a vrhla na Maxe zoufalý pohled. „Říkal jsi, že balóný ho neunesou!“

„Za to může slunce,“ pravil Maxmilián zdrceně.

„Slunce?“

„Zahřálo plyn v balónech a zvětšilo tak jejich sílu.“

„Chytíme Míšu do lasa a stáhneme k zemi,“ navrhl Vejsada pohotově.

„Ty máš laso?“ zeptala se Veronika.

„Doma v garáži,“ přikyvoval Vejsada.

Veronika mávla beznadějně rukou nad neuskutečnitelným nápadem.

Michael se bezmocně vznášel nad loukou.

„Co mám dělat?“ křičel shůry.

„Leť k lesu!“ zavolal nahoru Maxmilián. „Chyť se za strom a my tě z něj už nějak sundáme.“

Michael začal znovu veslovat křídly. Doporučený směr letu pomáhal vzduchoplavci udržovat slabounký vánek. Záchranáři Míšovi klusem po nerovné louce sotva stačili.

„Nenechte bráchu uletět,“ prosila Veronika kluky.

„Děláme, co můžeme,“ ohradil se Max. Zastavil se a prudce oddychoval.

Michaela nemohli v žádném případě doběhnout. Během pár sekund nabral náskok nejméně padesáti dlouhých kroků. Veronika začala natahovat k pláči.

„Na kola! Pěšky ho nedohoníme,“ přikázal Max pomocníkům.

„Tak rychle. Hněte sebou!“ pobízela Veronika kluky ke svižnějšímu pohybu.

Max, Veronika, Daniel, Vejsada a Kroupa doběhli na dvorek, kde před východem slunce pohodili kola.

„Proč brečíš?“ zeptala se Veroniky Maxmiliánova maminka. „Co ti udělali?“

„Míša...nám...ulít,“ odpověděla Veronika zajíkávě.

„Vy jste měli papouška?“ podivila se paní Brožová.

„Ona myslí bráču,“ vysvětloval Max pohotově. Neměl rád, když jeho maminka hleděla nechápavě.

„Maxmilián nasadil Míšovi křídla,“ řekl Kroupa a zamával pažemi, jakoby perutěmi.

„Mluv vážně!“ obořila se na Kroupu paní Brožová. Nemohla se smířit s myšlenkou, že by devítiletý kluk mohl létat vzduchem.

„Támhle letí,“ bránil se Kroupa a ukázal rukou nad louku. Paní Brožová spatřila nízko nad obzorem balóny a pod nimi postavičku s křídly. „Maxi!“ zakřičela na zkoprnělého syna. „Jakou pitomost jsi zase vymyslel?“

„Trochu jsem se přepočítal,“ prohlásil Max nejistě.

„Proč nepřistane?“

„Nemůže, protože balóny na něj působí nepředpokládaně velkou silou.“

„Jak chceš toho kluka dostat dolů?!“

Max pokrčil rameny.

„Jsi nezodpovědný lump!“

„Ale mami,“ ohradil se Max. Neúspěšně. Paní Brožová neměla pro synovy vytáčky žádné pochopení. Zarazila další fyzikovy výmluvy prudkým posuňkem ruky a vzápětí vlétla do domu pro klíčky od auta. Kluci a holka naskákali do vozidla. Paní Brožová vyjela na silnici a na první odbočce

sjela doprava na polní cestu k lesu. Míšu viděli nad smrky. Dojeli až k závoře, která přehrazovala cestu lesním porostem.

„Do bažantnice se nesmí jezdit!“ vykřikl ze zadního sedadla Kroupa.

„Kašlu na bažanty,“ zavřela paní Brožová a zabrzdila. Sotva se vůz smykem zastavil, vyskočila z vozidla a vrhla se k závoře.

„Vyvrátíme ji!“ přikázala paní Brožová dětem a sama jako první začala lomcovat s červenobílou tyčí.

„Dopouštíte se pytláctví!“ prskal Kroupa.

„Nežvaň a pojď nám pomoci,“ obořila se Veronika na mysliveckého synka.

Kroupovy síly nebylo potřeba. Chatrnou závoru přemohli bez něj.

Pokračovali v jízdě lesem. Vjeli na mýtinu. Paní Brožová řídila velmi obezřetně, protože předním sklem pozorovala víc oblohu než cestu. Náhle před vozidlo vyskočil z houští břichatý myslivec s puškou namířenou přímo na sedadlo řidiče.

„Dál ani krok!“ zařval lovec rudý zlostí.

Paní Brožová dupla na brzdu. Auto zastavilo okamžitě.

„Vy?“ podivil se starý Kroupa, když poznal sousedku. „Vystupte si. A všichni!“

První se z vozu vysoukal jeho syn.

„Zrádce!“ vykřikl otec myslivec na mladého Kroupu.

„Unesli mě!“

Starý Kroupa si připadal jako ve snu. Nic nechápal. Nejraději by nezvedenému potomkovi vlepil pořádnou facku.

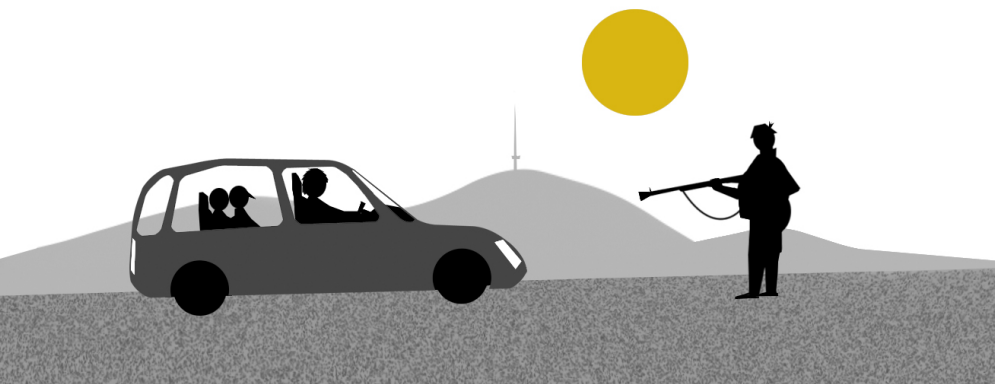
„Míša,“ vykřikla Veronika a ukázala nahoru. Nad korunami borovic na okraji paseky se neslyšně objevil nedobrovolný letec.

„Ha!“ hýkl nimrod. Hlaveň Kroupovy brokovnice se zvedla k obloze.

„Na Míšu nestřílejte!“ vypískla Veronika.

„V bažantnici nemám s žádným dravcem slitování,“ zasupěl rozvášněný lovec.

„Podívejte se laskavě, na co míříte!“ vykřikla paní Brožová a nebojácně stlačila Kroupovu ostře nabitou pušku k zemi.

Pan Kroupa si nasadil na nos brýle. „Darebák. - Málem bych si pěkně zavařil! - Kdo tomu klukovi dovolil létat nad bažantnicí?“ rozčiloval se.

„Ten kluk se hlavně nemůže dostat na zem,“ objasnila paní Brožová sousedovi podstatu záchranné výpravy do veřejnosti nepřístupného území.

„Snadná pomoc,“ ušklíbl se pan Kroupa a opět začal zvedat hlaveň pušky vzhůru jako protiletadlový kanón.

„Nezodpovědný bouchale!“ obořila se na myslivce Maxmiliánova maminka. „Na děti se nestřílí, ani když nemůžou přistát.“

„Tak si na něj zavolejte letecstvo,“ uraženě odsekl pan Kroupa a hodil si pušku na řemen přes rameno. „Chtěl jsem tomu cvrčkovi jen trochu upustit plyn.“

Paní Brožová znovu usedla za volant. Max, Veronika, Daniel a Vejsada nastoupili také. Míša záchranářům opět odlétl z dohledu.

„Může vůbec nějak přistát?“ zeptala se paní Brožová Maxe, jakmile se znovu rozjela.

Syn mlčel.

„Mluv. Nikdo jiný tady vzduchoplavectví nerozumí jako ty!“

„Neexistuje žádný fyzikální důvod, který by těleso lehčí vzduchu přinutil klesnout k zemi,“ řekl Maxmilián.

„Přeci nám nechceš namluvit, že bude lítat pořád?“ zeptala se maminka.

„Musíme Míšovi pomoci,“ zakňourala Veronika nešťastně.

„Bude-li Michael stoupat, plyn v balónech se vlivem nižšího tlaku vzduchu ve výšce rozepne a unikne.“

„Pak přistane?“ zaradovala se s nadějí v hlase Veronika.

Max nepřesvědčivě přikývl hlavou. Dobře věděl, že Míšův let může dopadnout hodně špatně.

Les skončil. Cesta vyvedla auto na horní konec svažité pastviny. Míšu spatřili okamžitě. Jako nádherný bělostný pták usilovně vesloval křídly. Byl hodně vysoko.

„Bráchovi už pomůže jen Pánbůh,“ prosebně zadrmlila Veronika a po tvářích se jí řinuly velké slzy. Max vzápětí postřehl změnu. Michaelova zářivě bílá křídla zšedla.

Maxmilián se prudce otočil k východu. Nad obzorem se táhl šedočervený zlatě krajkový mrak. Slunce se za něj skrylo.

„Začne klesat!“ vykřikl Max. „Ve stínu se plyn v balónech ochladí.“

Fyzik se nemýlil. Již po pár vteřinách bylo patrné, že Míša sestupuje.

„Klesne až k zemi? Musíme ho včas chytit, aby nám opět neulétl,“ zavolala Veronika. Na Maxovy nejisté předpovědi se už spoléhat nechtěla.

Paní Brožová zaklela. Polní cesta mířila po okraji lesa úplně jiným směrem, než kterým letěl Michael. Zastavila.

„Dál půjdeme pěšky,“ přikázala spoucestující.

Nemusela je vůbec pobízet. Vyskákali z vozidla a rozběhli se dolů pastvinou. Michaelova malá postavička s křídly se rýsovala nízko nad štíhlou věží kostela v Kuklově.

„Přistane v klášteře,“ vykřikla radostně Veronika a zastavila se. Se zatajeným dechem sledovala Michaelův let. Míša si dobře zapamatoval Maxovy pokyny. Usilovně mával perutěmi, aby zmírnil rychlost klesání.

Křídla fungovala. Michael jako obrovská labuť plavně sestupoval do klášterní zahrady.

„Přistaň. Tak už přistaň,“ rozrušeně šeptala Veronika a nesmírným napětím svírala obě pěsti.

Michael zamířil na trávník mezi mohutné javory. V posledním okamžiku s ním však vzdušné víry smýkly ke koruně košatého stromu. Balóny se zapletly do větví a potrhaly se. Naštěstí Míša byl již asi jen metr nad zemí. Dopadl bezpečně na obě nohy. Udělal dva kroky a znaveně se skácel do trávy. Naprosto zemdlený ležel s křídly do široka roztaženými.

„Co se mu stalo?“ vykřikla znepokojeně Veronika.

„Vysílil se...,“ usoudil Maxmilián a rozběhl se k plotu, který obtáčel klášterní zahradu. Veronika s Vejsadou a Danielem pádili badateli v patách. Seběhli po svahu dolů. Zastavila je zeď. Ztratili Michaela z dohledu.

„Co teď?“

„Přelezeme na druhou stranu,“ rozhodl Max bleskurychle. Ani v nejmenším nepovažoval klášterní ohradu za překážku, která by jim mohla uzavřít cestu k Michaelovi.

Daniel vyhlédl místo, kde ve stěně chyběl kámen a bleskově se pomocí mělkého výklenku vyšvihl na zeď. Max za ním. Společně seskočili na druhou stranu. Během pár okamžiků překonala plot i Veronika s Vejsadou. Míšu neviděli.

„Kam zmizel?“ zděšeně vyhrkla Veronika.

Max rozpačitě pokrčil rameny. Sto kroků k javorům přeběhli během několika okamžiků. Vynálezce mlčky ukázal na husí brk, který ležel na trávníku.

„Nepochybně tady přistál!“ důrazně prohlásil Daniel.

„Kde je teď?“ zeptala se Veronika. „Proč šel pryč?“

Max posuňkem Veroniku zarazil. Cosi zaslechl.

Kdesi nedaleko křupal písek pod botami. Max vyrazil za zvukem.

Za tůjemi čtyři mladí mniši v kutnách mlčky nesli Michaela. Jeho bezvládně roztažená křídla plandala nad písčitou parkovou cestou.

„Nadběhneme jim,“ tiše šeptl Max a bezostyšně zamířil záhonem nízkých růží k mnichům. Skočili čtveřici do cesty.

„Pusťte ho!“ vykřikla Veronika a vrhla se k bratrovi.

„Boží posel náleží církvi,“ pravil nejmladší mnich.

„Jaký boží posel?“ otázala se Veronika.

„Přiletěl k nám anděl!“ radostně zvěstoval druhý mnich.

„To je můj bratr,“ nenechala se zmást Veronika.

„Všichni jsme bratři a sestry,“ prohlásil třetí mnich skálopevně.

Michael, který se dosud nechal bez odporu nést, pohnul nohou. „Půjdu po svých!“ řekl slabým hlasem.

Mniši opatrně postavili letce na nohy.

„Bál ses?“ zeptala se Veronika soucitně bratříčka.

„Andělé nemají strach,“ odpověděl za Míšu sebejistě nejstarší mnich.

„Byla to hrůza,“ posteskl si Michael. „Kdybych věděl, jak dopadnu, tak jsem si ty idiotský křídla nikdy nenavlík’.“

„Oh!“ pohoršeně vzdychl prostřední mnich.

„Přichází vůbec z nebe?“ zapochyboval nejmladší mnich a zkoumavě se podíval na Michaela.

„Nám nepřisluší, abychom hledali odpověď na tuto otázku,“ pravil nejstarší z mladých mnichů. „Je výsadním právem církevních autorit, aby rozhodly. Bratr opat nám pomůže.“

„Žádný opat o ničem rozhodovat nebude!“ vyhrkla prudce Veronika.

„Na území kláštera není nikoho povolanejšího, jehož slovo by mělo větší váhu,“ odvětil mnich.

„Míša půjde domů a hned!“ nedala se Veronika.

„Nikoliv!“ vykřikl mnich. „Anděl přilétl k nám a ne k vám.“

„Michael přistál v klášteře náhodou po nepodařeném aeronautickém pokusu,“ vložil se do hovoru Maxmilián.

„Prostě nám ulít,“ doplnil Vejsada Maxovo vysvětlení.

„Andělé navštěvují pozemský svět výhradně z vůle Ducha svatého,“ poučoval mnich Vejsadu. „Přílet nebeského poslíčka je zvěstováním Boží milosti, s jakou pohlíží na naši službu Nejvyššímu.“

Veronika zlostně dupla. Mnišským řečem skoro vůbec nerozuměla. Pevně chytla Míšu za ruku. „Jdeme pryč,“ přikázala bratříčkovi.

„Nikam nepůjde,“ postavil se mnich dívce na odpor a uchopil Michaela za druhou paži. „Zůstane v klášteře.“

Max s Vejsadou a Danielem přiskočil Veronice na pomoc. Mniši se nedali a vrhli se na Míšu z druhé strany.

Vypukla tahanice.

„Dost! Okamžitě Michaela pusťte!“ ozval se přísný a nazlobený hlas paní Brožové.

Nečekané zjevení rozčilené Maxmiliánovy maminky zapůsobilo na obě strany sporu. Míša byl v mžiku volný.

„Odvaž mu křídla!“ přikázala paní Brožová Maxmiliánovi. „Nikdy jsem nečetla, že by andělé měli křídla na řemínky.“

Mniši znejistěli. Odepínací perutě je překvapily. Rozpačitě mlčeli. Michael bez křídel už jako andílek nevypadal.

Rozlíčená paní Brožová přistoupila k Maxovi. Hněvivě se na svého syna podívala a nejraději by mu vlepila pořádný pohlavek. „Pitomče!“ obořila se na něj. „Zasloužil bys výprask na holou. A jestli ještě jednou vymyslíš nějaký podobný nebezpečný pokus, tak tě tak zmlátím, že se neposadíš na zadek celý týden. A nemysli si, že jsi vyvázl jen tak. Doma si tě ještě podám.“ Paní Brožová postrčila syna k východu z klášterní zahrady.

Mniši stáli tiše a bez hnutí. Rozpačitě sledovali odcházející vetřelce.

„Nebeský posel k nám cestu nenalezl, ale ďábel nás navštívil nepochybně,“ hlesl po chvíli nejmladší mnich.

V nesmírné bázni hleděl za paní Brožovou. Pro jistotu se raději pokřičoval, aby se náhodou nevrátila.

jiří macoun

